

Халқаро хукуқ нормалари талабларига риоя қилинмаганлиги ва айбланувчининг рухий ҳолати стационар тартибда экспертизадан ўтказилмаганлиги сабабли апелляция инстанцияси судининг ажрими бекор қилинди.

Жиноят ишлари бўйича Наманган вилоят судининг 2008 йил 18 декабрдаги хукмiga кўра, С. Жиноят кодексининг 97-моддаси 2-қисми «и,п» бандлари, 164-моддаси 4-қисми «в» банди билан Жиноят кодексининг 59-моддаси тартибида узилкесил 18 йил озодликдан маҳрум этиш жазосига судланган.

Олий Мажлис Сенатининг 2006 йил 30 ноябрдаги ҳамда 2007 йил 30 ноябрдаги амнистия актларининг 7-банди «б» кичик бандлари татбиқ этилиб, тайинланган жазонинг ўталмаган қисми тўртдан бир қисмiga қисқартирилган.

Жиноят ишлари бўйича Наманган вилояти суди апелляция инстанциясининг 2009 йил 13 январдаги ажрими билан суд хукми ўзгаришсиз қолдирилган.

Суд хукмiga кўра, С. қуидаги ҳолатларда жиноятлар содир этганликда айбли деб топилган.

С. уюшган гурӯҳ таркибida жиноий шериклари О., М. билан Н. раҳбарлигида А.ни қасдан ўлдириб, унинг ёнида бўлган 3.000.000 сўм пулларини босқинчилik йўли билан эгаллаш ҳақида режа тузганлар.

2005 йил 12 февраль куни Н. ва М. Тошкент шаҳридан А. билан бирга поезд ва йўловчи автомашинада Наманган шаҳрига келишган. Жиноий режага кўра, уларни С. ва О. келишилган жойда кутиб олган. Сўнгра барчалари О.ning автомашинасиغا ўтириб, Наманган шаҳар “Истиқтол” МФЙ ҳудудида кетаётганларида Н. А.дан пул солинган хўжалик сумкасини беришини талаб қилган. А. унга қаршилик кўрсатиб пулни бермаслигини айтганида Н. унинг бўйнидан бўғган. А. унга қаршилик кўрсатиб, автомашинадан чиқиб кетмоқчи бўлган пайтда М. боши ва елкасидан ушлаб автомашина салони ичига итариб ушлаб турган, Н. ботинкаси ипини ечиб, А.ни бўйнидан бўғиб қасдан ўлдирган.

Шундан сўнг С., М., О. ва Н. А.нинг жасадини автомашина юхонасига жойлаштириб, Наманган шаҳар, 2-Соҳил кўчасига олиб бориб, шу ердан оқиб ўтган Шимолий Фарғона каналига ташлаб, унинг сумкасидаги 3.000.000 сўм пулларни ўзаро бўлиб олиб, шахсий эҳтиёжлари учун ишлатиб юборганлар.

“Фуқаролик, оилавий ва жиноий ишлар бўйича ҳуқуқий ёрдам ва ҳуқуқий муносабатлар тўғрисида”ти 1993 йил 22 январдаги Минск Конвенциясининг 66-моддаси ҳамда Жиноят процессуал кодексининг 600-моддасида Ўзбекистон Республикасига хорижий давлат ушлаб берган шахс ўзи ушлаб берилгунига қадар содир этган ва ушлаб берилишига сабаб бўлмаган жинояти учун ушлаб берган давлатнинг розилигисиз жиноий жавобгарликка тортилиши, жазоланиши, шунингдек, учинчи бир давлатга ушлаб берилиши мумкин эмаслиги назарда тутилган.

Иш бўйича қонун ҳамда халқаро Конвенция талабларига риоя қилинмаган.

Иш материаларидан қўринишича, дастлабки тергов органи томонидан С.га нисбатан Жиноят кодексининг 97-моддаси 2-қисми “и,п” бандларида назарда тутилган жиноятни содир этганлиги ҳакида айб эълон қилинган.

Бирок С. терговдан яширганлиги туфайли унга нисбатан 2005 йил 1 апрель куни қидиув эълон қилинган.

Кейинчалик С. Қозогистон Республикасида ушланганлиги муносабати билан унга оид жиноят иши юзасидан тергов харакатлари тикланиб, 2008 йил 30 май куни С.га нисбатан Жиноят кодексининг 97-моддаси 2-қисми “и,о,п” бандлари, 164-моддаси 3-қисми “б,г” бандлари, 134-моддаси билан тўлдирилган ҳолда айб эълон қилинган ҳамда уни ушлаб бериш тўғрисида Қозогистон Республикасига сўров юборилган.

Қозогистон Республикаси томонидан С.ни қасдан одам ўлдириш ва босқинчилик жиноятлари билан жиноий жавобгарликка тортишга розилик берилган бўлиб, Қозогистон Республикаси Жиноят кодексида мурдани таҳқирлаганлик учун жиноий жавобгарлик назарда тутилмаганлиги сабабли, Жиноят кодексининг 134-моддаси билан жиноий жавобгарликка тортишга розилик берилмаган.

Шундан сўнг кўрилган чора-тадбирлар натижасида С. Ўзбекистон Республикасига этап қилинган.

Бироқ дастлабки тергов органиниң қарорининг 27-банди 2-қисми “и, о, п” бандлари, 164-моддаси 3-қисми “б, г” бандлари билан жиноят жавобгарликка тортишга розилик берилган бир вазиятда, унга нисбатан Жиноят кодексининг 164-моддаси 4-қисми “а, в” бандлари билан айб эълон қилинган.

Суд эса, дастлабки тергов органиниң хатосини тузатиш ўрнига С.нинг Жиноят кодексининг 164-моддаси 4-қисми «а» бандини чиқариб, уни Жиноят кодексининг 164-моддаси 4-қисми “в” банди билан ҳукм қилган.

Бундан ташқари Олий суд Пленумининг 2004 йил 24 сентябрдаги “**Қасдан одам ўлдиришга оид ишлар бўйича суд амалиёти тўғрисида**”ги қарорининг 27-банди 2-қисмида айбдор томонидан Жиноят кодексининг 97-моддаси иккинчи қисмида назарда тутилган ҳаракатлар содир этилган ҳолларда суд-психиатрия экспертизаси стационар шароитда ўтказилиши шартлиги назарда тутилган.

Иш бўйича Пленум қарорининг ушбу талабига риоя қилинмаган.

Дастлабки тергов органиниң амбулатор тартибда судга оид психиатрия экспертизасидан ўтказиш ҳақидаги қарори асосида С.нинг руҳий ҳолати Намангандекширилган. Бироқ текшириш натижалари бўйича тузилган хulosанинг биринчи варагида С. ҳақида сўз юритилган бўлиб, кейинги варагида жиноят ишига алоқаси бўлмаган Д.нинг жиноят содир этган вақтда руҳий ҳолати бузилмаганлиги ва мажбурий даволанишга муҳтож эмаслиги кўрсатилган.

Дастлабки тергов органиниң бепарволиги туфайли иш бўйича ўта оғир жиноят содир этганликда айбланаётган С.га эмас, балки ишга мутлақо алоқаси бўлмаган Д. исмли шахсга берилган амбулатор судга оид психиатрия экспертиза хulosаси жиноят ишига илова қилинган.

С.нинг жиноят содир этган вақтдаги рухий ҳолати амбулатор ёки стационар тартибда экспертиза ўтказиш йўли билан текширилмаган бўлса-да, суд бу ҳолатга хукуқий баҳо бермаган.

Апелляция инстанцияси суди қайд этилган хато-камчиликларни эътибордан четда қолдирган.

Шу сабабли Олий суд жиноят ишлари бўйича судлов ҳайъатининг 2011 йил 16 июндаги ажрими билан С.га нисбатан чиқарилган жиноят ишлари бўйича Намангандаги суди апелляция инстанциясининг 2009 йил 13 январдаги ажрими бекор қилиниб, жиноят ишини янгидан апелляция инстанцияси судида кўриш учун юборилди. Иш бўйича йўл қўйилган хато ва камчиликлар юзасидан дастлабки тергов органи ходимлари ҳамда ишни кўрган судьяларга нисбатан хусусий ажрим чиқарилди.

Назорат ишии ЖСХ-140-11